mimo spor, že jde o budovu, pro niž bylo uděleno stavební povolení před 28. lednem 1917. Pak ale již samo znění výběrčích pravidel nepřipouští pochybností o tom, že vyměřovací základnou není nájemné, které si zjistilo město, aby pro rok 1927 předepsalo dávku z nájemného a zmíněné poplatky, nýbrž — jak jasně pravidla stanoví — jedině nájemné (nájemní hodnota), které je podle předpisu berní správy základem daně činžovní na rok 1927. Pravidla nečiní tu žádných výjimek pro případ, že obec byla snad nucena pro rok 1927 zjistiti si vyměřovací základnu samostatně. Je proto tato okolnost právě tak jako skutečnost, že zjištění základu daně činžovní na rok 1927 stalo se až později — v roku 1929 —, zcela bez právního významu. Namítá-li tedy stížnost, že pro spornou dávku a poplatky směrodatným bylo nájemné, které — byť až v roce 1929 — vzato bylo za základ pro vyměření daně činžovní na rok 1927, činí tak právem. Opačné stanovisko žal. úřadu nemá ve výběrčích pravidlech opory.

Č. 12.478.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní: I. Válečná léta započtená podle min. nař. č. 362/1915 ř. z. urychlují splnění podmínek, stanovených pro možnost pensionovati státní zaměstnance podle § 80 odst. 2 služ. pragmatiky. — II. Jestliže úsudek úřadu, že usnesení obec. zastupitelstva o pensionování primáře nebude míti v zápětí zatížení obce a poplatníků, zůstal neotřesen stížností, podanou poplatníkem obce, odpadá nutnost zabývati se námitkami, v nichž se vytýká, že ono usnesení bylo neúčelné nebo zbytečné.

(Nález z 3. září 1936 č. 14.347/36.)

Věc: MUDr. Čeněk R. a Leopold R. v Hranicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 11. května 1934 o pensionování primáře nemocnice.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Rada města Hranic oznámila dopisem z 6. října 1933 Dru Čeňku R., řediteli a primáři všeobecné nemocnice v Hranicích, že městské zastupitelstvo se usneslo ho podle § 80 odst. 2 věty druhé služ. pragmatiky č. 15/1914 ř. z., platné pro zaměstnance města Hranic a podniků, přeložiti dnem 1. února 1934 na trvalý odpočinek, ježto překročil 60. rok věku svého a dosáhl již zákonitého nároku na plné výslužné. Při tom bylo poznamenáno, že při výpočtu služební doby byla Dru R. započtena válečná doba podle ustanovení zákona č. 457/1919 Sb. a válečná služba podle nař. č. 362/1915 ř. z. v rozsahu 5 let, ježto konal službu válečnou od začátku války do převratu, takže s 30letou službou ve všeobecné nemocnici skutečně ztrávenou vykazuje celkem 35 let, která odůvodňují jeho nárok na plné výslužné.

Proti tomuto usnesení městského zastupitelstva odvolali se jednak Dr. R., jednak řada voličů a poplatníků města Hranic, mezi nimi i Leopold R.

Okr. úřad v Hranicích výměrem z 9. ledna 1934 odvolání Dra R. zamítl jako neodůvodněné, konstatovav mimo jiné v důvodech, že odvo-

lateli přísluší nárok na plné výslužné vzhledem k válečné službě pěti let, na jejíž započtení není nutno nárok zvláště uplatňovati, kdežto odvolání voličů a poplatníků odmítl pro nedostatek jejich legitimace k podání odvolání.

Další odvolání Dra R. bylo nař. rozhodnutím zamítnuto, odvolání poplatníků bylo pak z části odmítnuto pro nedostatek legitimace, z části zamítnuto jako neodůvodněné.

Soud uvažoval o stížnostech, jež na toto rozhodnutí podávají jednak Dr. R., jednak Leopold R., jako volič a poplatník města Hranic, takto:

I. — — Nezákonnost spočívá podle názoru stížnosti v tom, že neprávem má žal. úřad za to, že st-li náleží nárok na plné výslužné a tím také že jest u něho splněna podmínka pro pensionování podle § 80 odst. 2 služ. pragm., kdyžtě hranice stáří, v cit. předpisu stanovená, jest — jak je mezi stranami nesporné — u st-le dosažena. Nař. rozhodnutí vyslovilo v této věci, že st-l vykazuje 30 let efektivní služby a 5 válečných let, jež mu byly připočteny podle min. nař. č. 362/1915 ř. z., takže má nárok na plnou pensi. St-l nepopírá, že vykazuje 30 let skutečné služby, ani že konal válečnou službu ve světové válce tak, že by měl nárok na 5 válečných let, avšak namítá, že připočtení válečných let nemůže se státi proti vůli a v neprospěch st-lův, který se o to neucházel. Na podporu svého stanoviska dovolává se pak st-l ustanovení zákona č. 457/1919 Sb. Soud nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Zákon č. 457/1919 Sb. je nadepsán ovšem tak, že jedná o připočtení válečných let státním zaměstnancům, avšak obsahem jeho je výlučně připočítávání půlletí civilním státním zaměstnancům za určitých podmínek. Toto připočítávání půlletí se zásadně děje pro postup do vyšších služebních požitků a k celkové služební době pro vyměření pensijních požitků připočítávají se půlletí podle zmíněného zákona jen tehdy, nepřísluší-li již nárok na započtení celého roku z důvodu služby vojenské. Naproti tomu min. nař. č. 362/1915 ř. z. (vydané na základě cís. nař. č. 361/1915 ř. z.) stanoví nárok státních zaměstnanců na započtení válečných roků při výměře výslužného, určuje pro toto započítání zcela jiné podmínky, nežli shora citovaný zákon č. 457/1919 Sb. o započítávání válečných půlletí. Při rozdílnosti obsahu obou právních předpisů není možno z pouhého nadpisu zákona č. 457/1919 Sb. dovozovati, že by jeho ustanovení měla míti platnost i pro obor nař. č. 362/1915 ř. z. Jestliže tedy půlletí připočítaná podle zákona č. 457/1919 Sb. nečítají se podle výslovného ustanovení § 1 odst. 2 cit. zákona v případě § 80 odst. 2 služ. pragm. (srovnej ostatně dnes předpis § 13 nař. č. 252/1933), není možno tohoto zákonného ustanovení použíti v případě nař. č. 362/1915 ř. z., kde obdobný předpis právě chybí. Nelze také tvrditi, jak to činí stížnost, že předpisů nař. č. 362/1915 ř. z. nemá býti užíváno v neprospěch toho, komu mají přinášeti výhody. Nař. č. 362/1915 ř. z. zakládá právní nárok státního zaměstnance na započtení válečných let pro výměru výslužného. Jestliže takto započtená válečná léta urychlují splnění podmínek, stanovených pro možnost úřadu pensionovati z moci úřední státního zaměstnance podle § 80 odst. 2 služ. pragm.,

není to v žádném případě k neprospěchu státního zaměstnance, který může býti pensionován proti své vůli právě jen tehdy, má-li právní nárok na plné výslužné. Že by pak mohla býti takto dotčena i práva, zaručená ústavní listinou, jak stížnost tvrdí zcela všeobecně, nelze si nijak domysliti.

Ježto takto námitky stížnosti MUDra Č. R. nemohl soud uznati důvodnými, slušelo tuto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

II. Výměr žal. úřadu, který je napadán stížností Leopolda R., obsahuje dva výroky. Odmítá jednak odvolání, podané proti rozhodnutí okr. úřadu odvolatelem jako voličem, ježto voličská jeho práva nebyla pensionováním Dra R. dotčena, pokud pak bylo odvolání podáno st-lem jako poplatníkem, zamítá je jako neodůvodněné. Proti výroku prvnímu namítá stížnost, že neprávem bylo odvolání pro nedostatek legitimace k odvolání odmítnuto, poukazujíc při tom k § 6 (zřejmě odst. 5) zákona č. 329/1921 Sb. Než soud nemusil se zabývati otázkou, zda žal. úřad právem odvolání st-le jako voliče odmítl, neboť nař. rozhodnutí zabývá se odvoláním st-le, podaným v jeho vlastnosti poplatníka, v plném rozsahu věcně, takže nelze nahlédnouti, jak mohlo býti zmíněným odmítnutím odvolání do jeho práv zasaženo.

Poplatník může uplatňovati proti aktům obec. orgánů podle stálé judikatury tohoto soudu především, že disposice v aktech obec. orgánů obsažené způsobují zatížení pro obec a tím i pro jednotlivé poplatníky, a to ať tím, že dosavadní výdaje obecní doznají v důsledku aktu obec. orgánu zvýšení proti dosavadnímu stavu, anebo tím, že bude jejich odůvodněné snížení aktem obec. orgánu znemožněno. Prvním předpokladem úspěchu stížnosti je tedy, že usnesení obec. zastupitelstva v Hranicích, proti kterému se st-l v řízení správním bránil, znamená finanční zatížení obce (ve shora uvedeném smyslu). Teprve tenkráte, je-li tato skutečnost zjištěna, lze uvažovati o tom, zda dotyčná disposice obce jest účelná nebo nutná, když obec nepochybně nemůže se omezovati jedině na akty takové, které žádné zatížení finanční pro ni nepřinášejí, při čemž ovšem nelze upříti poplatníkům právo, aby vytýkali, že takovéto disposice jsou neúčelné nebo zbytečné.

Pokud jde o otázku, zda usnesení obec. zastupitelstva, jímž byl Dr. R. pensionován, znamená zatížení obce, dovozuje stížnost, že i podle nař. rozhodnutí bude míti pensionování vliv na zvýšení ošetřovací taxy v nemocnici, která musí taxu v určitých případech hraditi ze svých prostředků, ježto osobní náklady nemocnice se pensionováním primáře zvýší, a dodává, že jinak mohlo by se přikročiti ke snížení taxy, což by prospělo obci, která je finančně velmi zatížená. Než žal. úřad usoudil, že obci ani poplatníkům nevzejde z pensinování primáře nějaké znatelné a na váhu padající zatížení, a to vzhledem k malému počtu ošetřovanců nemocnice, kteří připadají na účet obce, a dovodil z příkladu z r. 1934, že ošetřovací taxa byla snížena, ač osobní náklady nemocnice se zvýšily. Vyloučil tedy žal. úřad nepříznivý vliv na hospodářství obce z pensionování primáře. Stížnost ponechává veškeré tyto předpoklady žal. úřadu nedotčenými. Tvrdí-li však, že i podle stanoviska žal. úřadu může

dojíti ke zvýšení ošetřovací taxy, nevyvrací ve skutečnosti úsudek žal. úřadu, že z toho nevznikne žádné znatelné zatížení pro obec a poplatníky. Pokud pak se stížnost zmiňuje o možném snížení ošetřovací taxy a tím i vydání obecních, není možno touto výtkou se zabývati, ježto v řízení správním uplatněna nebyla.

Jestliže takto námitka stížnosti, že žal. úřad neprávem měl za to, že pensionování primáře bude míti v zápětí zatížení obce a poplatníků, byla shledána neodůvodněnou, pak odpadá již nutnost zabývati se námitkami stížnosti, jež dovozují vadnost a nezákonnost nař. rozhodnutí z toho důvodu, že usnesení obec. zastupitelstva o pensionování bylo neúčelné, nebylo nutné a odporuje zásadám řádného hospodaření, neboť i kdyby měla stížnost v těchto výtkách zcela pravdu, nemohlo by to vésti ke zrušení nař. rozhodnutí, které — aniž to bylo stížností vyvráceno — postavilo na jisto, že z příslušného usnesení obec. zastupitelstva nevzejde pro obec a poplatníky žádné finanční zatížení. — — —

Č. 12.479.

Pojišťovací právo: I. Opravnými pracemi ve smyslu § 1 odst. 3 úrazového zákona jsou práce prováděné na existujících již stavbách, při nichž stavební objekt zůstává nezměněn a jichž předmětem je toliko udržení stavby v řádném stavu. Z pojmu opravných prací nelze vylučovati práce, které se periodicky opakují. — II. Pro právní posouzení, jde-li o jednotlivé opravné práce na stavbách ve smyslu § 1 odst. 3 úrazového zákona neb o provádění stavby (§ 1 odst. 2 lit. b) úrazového zákona), není rozhodné, kolik bylo vyplaceno na mzdách v celku pracujícím dělníkům za tyto práce.

(Nález ze 4. září 1936 č. 14.473/36.)

Věc: Vilém princ L. v Hradci proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 6. srpna 1931 ve znění opraveném výměrem z 27. září 1933 o úrazovém pojištění.

Výrok: Nařízené rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně výměrem z 24. srpna 1929 uznala podnik st-lův »opravy a udržování lesních cest (planýrování, štěrkování, opravy dřevěných můstků a pod.) ve vlastní režii« podle § 1 odst. 2 úrazového zákona ve znění zákona z 29. dubna 1912 č. 96 ř. z. v celém jeho rozsahu povinným úrazovým pojištěním a vřadila jej podle § 5 min. nař. č. 143/1914 ř. z. do 25. procenta VI. třídy nebezpečenské. Vyzvala zároveň st-le, aby příspěvkové výpočty za dobu od 1. ledna 1926 do 30. června 1929 sestavil a zaslal s pojistným příspěvkem ústavu.

Námitkám st-lovým nebylo nař. rozhodnutím vyhověno a to v podstatě proto, že jde o zaměstnání dělníků při provádění staveb a výjimka stanovená v § 1 odstavci 3 úraz. zákona (že by šlo o jednotlivé